

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2022/1530 z dnia 14 września 2022 r. zmieniającej decyzję 2014/145/WPZiB w sprawie środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi ⁽¹⁾;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2022/1529 z dnia 14 września 2022 r. wykonującego rozporządzenie (UE) nr 269/2014 w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających ⁽²⁾;
- stwierdzenie nieważności decyzji utrzymującej nazwisko skarżącego w wykazie osób i podmiotów objętych środkami ograniczającymi na mocy decyzji Rady 2014/145/WPZiB ⁽³⁾, zmienionej decyzją Rady (WPZiB) 2022/1530, a także na mocy rozporządzenia (UE) nr 269/2014, wykonanego rozporządzeniem wykonawczym (UE) 2022/1529 w sprawie środków ograniczających w odniesieniu do działań podważających integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażających;

zwanych dalej, łącznie, „zaskarżonymi aktami”, w zakresie, w jakim zaskarżone akty utrzymują nazwisko skarżącego w wykazie osób i podmiotów objętych środkami ograniczającymi.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia, art. 296 TFUE i art. 41 ust. 2 lit. c) karty praw podstawowych, a także prawa do skutecznej ochrony sądowej i art. 47 karty.
2. Zarzut drugi, dotyczący błędu w ocenie.
3. Zarzut trzeci, dotyczący oczywistego błędu w ocenie, braku przestrzegania ciężaru dowodu i naruszenia kryteriów umieszczenia w wykazie wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. e) i art. 2 ust. 1 lit. g) decyzji Rady 2014/145/WPZiB z dnia 17 marca 2014 r., a także w art. 3 ust. 1 lit. g) rozporządzenia Rady (UE) nr 269/2014 z dnia 17 marca 2014 r., które to obydwa akty prawne dotyczą środków ograniczających w związku z działaniami podważającymi integralność terytorialną, suwerenność i niezależność Ukrainy lub im zagrażającymi.
4. Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności, braku przestrzegania ciężaru dowodu i naruszenia praw podstawowych do własności i swobody przedsiębiorczości skarżącego, o których mowa w art. 16 i 17 karty praw podstawowych.
5. Zarzut piąty, dotyczący naruszenia podstawowej zasady niedyskryminacji.
6. Zarzut szósty, dotyczący naruszenia istotnych wymogów proceduralnych, naruszenia prawa do obrony i obowiązku Rady związanego z okresowym przeglądem sankcji.

⁽¹⁾ Dz.U. 2022, L 239, s. 149.

⁽²⁾ Dz.U. 2022, L 239, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. 2014, L 78, s. 16.

Skarga wniesiona w dniu 1 grudnia 2022 r. – Mazzone/Parlament

(Sprawa T-751/22)

(2023/C 35/94)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Antonio Mazzone (Neapol, Włochy) (przedstawiciel: adwokat M. Paniz)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji „Zmiana uprawnień emerytalnych byłego posła włoskiego do Parlamentu Europejskiego”, doręczonej pismem z dnia 21 września 2022 r., otrzymanym w dniu 5 października 2022 r., wysłanym przez Dyрекcję Generalną ds. Finansów Parlamentu Europejskiego, mającej za przedmiot „Przeliczenie uprawnień emerytalnych w następstwie uchwały nr 150 prezydium izby deputowanych z dnia 3 marca 2022 r.”, oraz wszelkich innych aktów wydanych uprzednio lub następnie,
- stwierdzenie i uznanie prawa skarżącego do utrzymania w mocy świadczenia emerytalnego wypłacanego przez Parlament Europejski w wysokości obliczonej i należnej w chwili pierwszej wypłaty,
- zasądzenie od Parlamentu Europejskiego na rzecz skarżącego wszelkich nienależnie potrąconych kwot, powiększonych o rewaloryzację pieniężną i odsetki ustawowe od dnia potrącenia do wypłaty salda,
- a także nakazanie Parlamentowi Europejskiemu wykonania wyroku, który ma zostać wydany, oraz przywrócenia w całości początkowego wymiaru świadczenia emerytalnego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia kompetencji zastrzeżonej dla Prezydium Parlamentu Europejskiego (art. 25 regulaminu Parlamentu Europejskiego).
 - Skarżący powołuje się na niezgodność z prawem zaskarżonego aktu, ponieważ został on wydany przez kierownika Działu Wynagrodzeń i Uprawnień Socjalnych Posłów w braku koniecznego udziału Prezydium Parlamentu Europejskiego, które jest faktycznie uprawnione do wydawania decyzji o charakterze finansowym, organizacyjnym i administracyjnym dotyczących posłów europejskich na podstawie art. 25 regulaminu Parlamentu Europejskiego.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 296 ust. 2 TFUE, art. 41 Karty praw podstawowych Europejskiej Unii ⁽¹⁾ (zwanej dalej „kartą”) i niewystarczającego uzasadnienia zaskarżonego aktu.
 - Skarżący powołuje się na niezgodność z prawem zaskarżonego aktu ze względu na to, że nie został on wystarczająco uzasadniony, co narusza art. 296 ust. 2 TFUE i art. 41 karty.
3. Zarzut trzeci dotyczący przyjęcia zaskarżonej decyzji przy braku ważnej podstawy prawnej, błędnego zastosowania załącznika III do ZKDP ⁽²⁾ (przepisów dotyczących zwrotu kosztów oraz diet posłów) oraz art. 74–75 przepisów wykonawczych ⁽³⁾ (decyzji ustanawiającej przepisy wykonawcze do Statutu posła).
 - Skarżący powołuje się na niezgodność z prawem zaskarżonego aktu, ponieważ został przyjęty bez ważnej podstawy prawnej, jako że art. 2 ust. 1 załącznika III do ZKDP został uchylony w następstwie wejścia w życie Statutu posłów (art. 74–75 przepisów wykonawczych).
4. Zarzut czwarty dotyczący błędnej wykładni art. 75 przepisów wykonawczych oraz załączników I, II i III do ZKDP, a także naruszenia art. 28 Statutu posła i prawa skarżącego do emerytury.
 - Skarżący podnosi niezgodność z prawem zaskarżonego aktu, ponieważ Parlament Europejski dokonał błędnej wykładni i zastosowania art. 75 przepisów wykonawczych i art. 2 ust. 1 załącznika III do ZKDP. Skarżący uważa, że przepisy te należy interpretować w ten sposób, że odesłanie do załączników I, II i III do ZKDP zawarte w art. 75 przepisów wykonawczych, a w szczególności do art. 2 ust. 1 załącznika III, należy koniecznie rozumieć jako odnoszące się do traktowania mającego zastosowanie, kiedy wspomniany załącznik III obowiązywał. W przeciwnym wypadku wykładnia i zastosowanie tych zasad w sposób dokonany przez Parlament pozwala na to, by emerytura skarżącego była zmieniana nieokreśloną ilość razy, z jawnym naruszeniem art. 28 Statutu posła oraz zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań i pewności prawa.

- Wreszcie, nawet chcąc zgodzić się z wykładnią Parlamentu Europejskiego, według której art. 2 ust. 1 załącznika III do ZKDP zobowiązuje Komisję do dostosowania emerytury europejskiej do wysokości przewidzianej dla członków niższej izby parlamentu krajowego, ta operacja dostosowania jest niezgodna z konkretnym ograniczeniem w prawie Unii, a w każdym razie dostosowanie może dotyczyć jedynie kwoty i sposobu wypłaty emerytury, wobec czego nie można automatycznie transponować działań wpływających na samo prawo do emerytury. Tymczasem w niniejszej sprawie środek zastosowany wobec skarżącego w wyniku automatycznej transpozycji uchwały 150/2022 przez Parlament Europejski nie tylko zmienił prawo skarżącego do emerytury, wpływając na jego konstytutywne warunki poprzez retroaktywne przeliczenie emerytury, które przekształciło samą emeryturę, ale ponadto jest w sposób oczywisty niezgodne z prawem Unii.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia zasady uzasadnionych oczekiwań, pewności prawa, ochrony praw nabytych i zasady równości.
- Skarżący powołuje się na niezgodność z prawem zaskarżonego aktu z tego względu, że Parlament Europejski, dokonując automatycznej transpozycji uchwały 150/2022 i następującego po nim przeliczenia emerytury skarżącego zgodnie z nową metodą z mocą wsteczną i skutkami stałymi, które wpływa bezpośrednio na prawo do emerytury, naruszył zasadę pewności prawa, która sprzeciwia się naruszeniu uprawnień nabytych, zgodnie zresztą z ratio legis art. 28 Statutu i art. 75 przepisów wykonawczych, jak również zasadę uzasadnionych oczekiwań, która nie pozwala na uszczuplanie lub przekształcanie uprawnień emerytalnych. Ponadto, obejmując jedynie byłych włoskich posłów do Parlamentu Europejskiego, którzy jako jedyni zostali objęci środkiem, który dokonuje przeliczenia z mocą wsteczną zgodnie z metodą składkową uprawnień emerytalnych nabytych, kiedy metoda składkowa nie była jeszcze wprowadzona we Włoszech, takie przeliczenie jest również w oczywisty sposób sprzeczne z zasadą równego traktowania, powodując niezgodną z prawem dyskryminację w stosunku do byłych europosłów z innych państw członkowskich, jak również w stosunku do europosłów wybranych po 2009 r. i wszystkich innych obywateli w ogóle, którzy nie podlegają tego rodzaju obniżkom uprawnień.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 1 protokołu 1 do EKPC oraz braku proporcjonalności spowodowanego uszczerbku.
- Skarżący uważa, że zaskarżony akt, w zakresie, w jakim obniżył wysokość emerytury z tytułu funkcji europosła należnej mu w pierwotnie ustalonej wysokości, ma bezpośredni wpływ na jego prawo własności. Uważa on ponadto, że ingerencja ta została wprowadzona bez rzeczywistego uzasadnienia i doprowadziła do nieproporcjonalnego i nieracjonalnego uszczerbku na jego niekorzyść.
7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia i 25 karty, art. 10 TFUE i art. 15 Europejskiego filaru praw socjalnych.
- Skarżący uważa, że zaskarżoną decyzją Parlament Europejski, transponując środek w postaci przeliczenia emerytur, które ze względu na sposób, w jakim zostało dokonane, ma większy wpływ na osoby w starszym wieku, sam naruszył art. 21 i 25 karty, art. 10 TFUE i art. 15 Europejskiego filaru praw socjalnych.

⁽¹⁾ Dz.U. 2016, C 202, s. 389.

⁽²⁾ Decyzja Prezydium w powiększonym składzie z dnia 4 listopada 1981 r.; Decyzja Prezydium z dnia 24 i 25 maja 1982 r., zmieniona w dniach 13 września 1995 r. i 6 czerwca 2005 r.

⁽³⁾ Decyzja prezydium Parlamentu Europejskiego z dnia 19 maja i 9 lipca 2008 r. ustanawiająca przepisy wykonawcze do Statutu posła do Parlamentu Europejskiego (Dz.U. 2009, C 159, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 1 grudnia 2022 r. – Ceravolo/Parlament

(Sprawa T-752/22)

(2023/C 35/95)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Domenico Ceravolo (Noventa Padovana, Włochy) (przedstawiciel: adwokat M. Paniz)

Strona pozwana: Parlament Europejski